

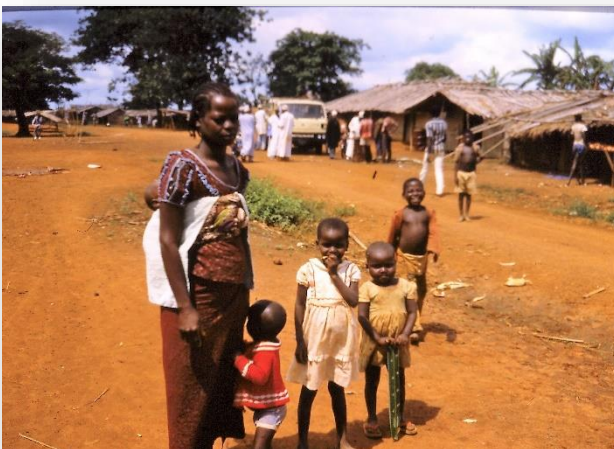
12. Zomaar wat dagelijkse beslommeringen

In augustus 1983 heb ik na maanden 'en brousse', dus weer eens asfalt onder de wielen gevoeld in Yaoundé (zie Echo no. 11). Niet dat je daar het gaspedaal weer eens lekker kunt indrukken, welnee. In dat asfalt zitten soms grote gaten, en de randen daarvan zijn nogal scherp en ze zijn soms onpeilbaar diep. Dus als je je banden wilt sparen, kun je beter in een slakkengangetje om de gaten heen slalommen.

De terugweg naar Batouri moest ik alléén afleggen, en daar zag ik best wel tegenop. SNV, zo bleek, verwacht nogal wat flexibiliteit van zijn vrijwilligers. Het bleek een ware vuurdoop. In de brief van 7 augustus 1983 schrijf ik er het volgende over:

'Alléén rijden, die 430 km en dat is niet niks, zo'n held ben ik niet. Want wat bleek? De auto die ik meekreeg, en die er al zes weken stond te verstoffen, bleek helemaal niet in orde: er waren twee lekke reservebanden, de ruit aan de chauffeurskant ontbrak helemaal en de accu was leeg, en bleek niet gemakkelijk op te laden. Ik wilde 's morgens vroeg vertrekken, dan hoefde ik me niet te haasten om vóór het donker te arriveren, maar toen moest dus alles nog op stel en sprong gerepareerd worden. Ik had dus flink de pee in. Toen wilde men met mij ook nog iemand meesturen, een vrouw met een ernstig ziek kind, dat 'opgegeven' was. Zij wilde naar Batouri om het kind op traditionele wijze te laten behandelen. Ik zag me al staan daar midden in het oerwoud met een doodziek kind en een kapotte auto. Ik heb geweigerd om zó te vertrekken. Uiteindelijk kreeg ik een andere (goede) wagen ter beschikking en ben ik om 12 uur uit Yaoundé vertrokken. Om 18 uur was ik in Diang, waar zich de SNV-garage bevindt. Daar zou ik m'n eigen auto ophalen (het was al donker). En op het laatste stukje naar Bertoua (dat is 30 km) kreeg ik daar toch een noodweer op m'n dak! Ik zag niks meer, geen weg, alleen maar bliksem. Over de weg was het flink glibberen, een slipcursus heb ik echt niet meer nodig.

Ik was dolblij en dankte de hemel, toen ik eindelijk de lantaarnpalen van Bertoua in de verte zag oplichten! Bij de katholieke missie waar ik zou overnachten, gaven ze me groot gelijk dat ik die rotwagen had geweigerd. De volgende dag ben ik doorgereden naar Batouri, een kippestukje van 90 km. Ik kreeg gelijk m'n nieuwe hond mee, een schattig beest van vier maanden oud, een soort Duitse herder, die z'n poten zet waar ik m'n voeten zet. Hij moet nog wat groeien en aansterken, maar dat zal wel lukken. Ik ben er erg blij mee. Volgende week begin ik met de vaccinatiecampaigned in de dorpen. Werk genoeg dus!

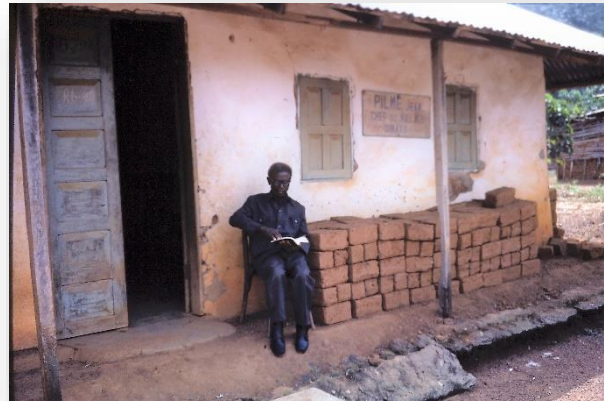


Op weg naar de 'picures', de vaccinaties

En in mijn brief aan het thuisfront van 23 augustus:

*Beste allemaal,
Hier weer eens een brief, de 53^e in totaal na m'n vertrek op 27 februari, bijna een half jaar geleden, een gemiddelde dus van twee brieven per week. Vandaag was nou niet zo'n rooskleurige dag. Dieudonné en ik zijn druk met de vaccinatiecampaigned bezig en in de twee dorpen waar we vandaag waren, had de dorpschef*

verzuimd om de mensen onze komst aan te kondigen. Dus was er maar een handjevol mensen aanwezig en dat is bijna niet in te halen, zó vol is ons programma. Verder kwam een goede kennis mij vertellen dat zijn zoontje van 8 maanden was overleden aan mazelen en kinkhoest, het 2^e kind dat hij verloor. Daar word ik dan wel even heel stil van. En dat gebeurt toch zo vaak, dat jonge kinderen hier overlijden. Verder is de jonge hond, die ik sinds twee weken heb, sinds vanmiddag verdwenen, een schat van een beest. Ik zal maar een beloning uitloven, kinderen uit de buurt gaan graag voor me op zoek. Verder heeft één van de twee jonge Siamese katjes op het bed geplast, lekkere stinkboel en erg lastig als je bedenkt dat er sinds drie dagen geen druppel water uit de kraan komt. De pomp van het ziekenhuis waarop ik ook ben aangesloten is waarschijnlijk kapot, bij de vorige panne heeft dat anderhalf jaar geduurd! De put achter mijn huis geeft vuil water, dus moet ik het bij de burens gaan halen, zo'n 50 meter lopen met zware emmers, nou ja. Zo is het leven hier dus en dan baal ik weleens hoor. Maar er gebeuren ook leuke dingen, zoals gisteren. Na het inenten in een dorp werden er schalen vers gebrande pinda's en bananen neergezet. Even later kreeg ik een



Een dorpschef voor zijn woning

levende kip aangeboden, kakelend en wel, en een regime bananen. Dat is een stam, waar zo'n vijf enorme kammen aanzitten. Met nog een maaltijd, couscous van maïs en maniok en sardines-saus toe. Ik had m'n fototoestel mee, dus ik heb het halve dorp op de foto gezet. Onbegrijpelijk voor hen, dat in Nederland geen bananen, maniok en pinda's groeien. Ze



Met het hele dorp op de foto

snapten niet wat er dan gegeten

werd. Ik heb ze ook maar verteld dat er geschaatst wordt op de sloten in de winter, en een kleine demonstratie erbij gegeven. Ze vielen bijna van hun gammele stoelen van verbazing. Dat zijn dus weer enige gebeurtenissen. De post hier komt nu gelukkig weer wat regelmatigiger door, ik had twee weken geen brief ontvangen en dat mis ik dan wel. Ik nestel me altijd met de post in een stoel buiten, met een drankje en een sigaret (ja, ik rook dus

weer!), hond onder de stoel (het is een ontzettende deugniet) en de twee poesjes op m'n knie, en dan is het net of ik weer even bij klets met jullie, heerlijk is dat'.

En zo is er in Kameroen altijd wel wat te beleven. Daar is geen krant, tv of smartphone bij nodig.

Ria Verbeek
©Terug naar Batouri
Oktober 2019